

[Carsten Andersen]

Ved en vedtagelse af det forslag lægger vi sådan set sporene og mulighederne for, at man kan lave den brede udvikling, vi har talt om, og som der egentlig har været en bred enighed om vedrørende daginstitutionerne.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette dagsordensforslag indgår i forhandlingen.

Lone Dybkjær (RV):

Som socialministeren meget rigtigt sagde i sin i øvrigt fremragende svartale i forbindelse med redegørelsesdebatten, kan vi ikke lovgive om holdninger. Men vi kan jo godt give dem et par ord med på vejen. Inden jeg går over til mit forslag om motiveret dagsorden, vil jeg gerne give arbejdsgiverne et par ord med på vejen.

Jeg synes, det var ønskeligt, hvis de tog konsekvensen af deres kønne ord og ved deres ansættelse af ledere gjorde det til en kvalifikation at have eller have haft børn og dermed undervejs måske gjort en lidt anden indsats end dem, der ikke har børn.

De andre, man godt kunne give nogle ord med på vejen, er organisationerne. Jeg forstod på socialministeren, at hun havde oplevet organisationerne som meget positive, og det er jeg enig i at de i nogle sammenhænge har været, og at de er blevet langt mere positive over for at smidiggøre tingene, end de har været før. Men jeg synes, det er meget vigtigt, at vi hele tiden understreger over for organisationerne, at vi skal have smidiggjort tingene. Gør vi ikke det, kan vi ikke få det til at fungere i de praktiske sammenhænge.

Endelig kunne jeg godt tænke mig at sige bare ét ord om arbejdstiden. Nu ville jeg ikke blande mig i den kæmpedebat, der var i forbindelse med redegørelsen, om fleksibel arbejdstid eller ej, for jeg synes slet ikke, det er det væsentlige. Det væsentlige er, hvordan vi fordeler de tre timer, vi får i løbet af de kommende fire år. Vi har fået én, og vi får to timer til.

Vi har desværre set en tendens til, at man laver en forkortelse af fredagen. Det er stort set det dårligst tænkelige, man kan gøre, tror jeg, for derved får man ikke fra starten lagt et mønster for, hvordan arbejdstiden skal nedsættes.

Jeg synes, vi må appellere til organisationerne og til medarbejderne om, at de får den nedsættelse af arbejdstiden ordentligt fordelt. Det vil sige, at vi ikke bare forlænger weekenden. Så får vi overhovedet ikke den lettelse for børnefamilierne, som en arbejdstidsnedsættelse på tre timer rent faktisk kan give. Fredagen er simpelt hen det ringeste sted at begynde.

Vi må stærkt appellere også til de offentlige arbejdsgivere om at prøve på at få arbejdstiden placeret på en sådan måde, at forkortelsen ikke sker i løbet af fredagen. Det er meget nemt at få samfundet til at gå i stå ved fortsat at have stressende arbejdstider for børnefamilierne, og det er én måde at gøre det på.

Der har været mange gode meninger og forslag om børn, og dem har vi også fremme i de to foreliggende dagsordensforslag.

Jeg må sige om Socialdemokratiets dagsordensforslag – også fordi jeg havde den fornøjelse at være tilbage i Børnekommissionsdebatten fra 1981, hvor jeg synes, tonerne var nogle andre – at her har man da sikret sig en vis mundfuld. Sådan som jeg umiddelbart kan bedømme det, må det ligge i størrelsesordenen 10-15 mia. kr. Men o.k., hvis Socialdemokratiet mener, der er plads til det, så må de jo køre med det.

Om SF-dagsordensforslaget vil jeg sige, at det er et langt mere realistisk forslag end Socialdemokratiets.

Jeg mener, at det, det handler om i øjeblikket, er, at vi har mange gode forslag for børn, og vi har ikke uendelig mange penge. Socialdemokratiet mener, vi har det, men vi andre er klar over, at vi ikke har det. Derfor mener jeg, det er noget andet, der skal til, nemlig en indsats her og nu over for de grupper, der virkelig har behov for det, og det er familierne med handicappede børn.

Det andet er, at vi får en tværfaglig gruppe med kendskab, faglig indsigt vedrørende børn til at fremlægge en prioriteret plan for, hvad vi skal sætte ind på først, hvordan vi får mest ud af pengene. Er det nedsættelse af daginstitutionstakster, eller er det yderligere nedsættelse af arbejdstiden for børnefamilierne, eller er det at give frihed i forbindelse med syge børn, eller hvad mener man egentlig er det vigtigste?

På denne baggrund skal jeg fremsætte følgende: